

19 e tref Hebr 11:1-7
Västerslättskyrkan 20181006

Tro är en gåva från Gud.

Av oss själva kan vi inte tro på Gud. Det är Gud som genom den helige Ande skapar tro i våra hjärtan.

Trosgrunden är Jesus. Det står

Ingen kan lägga en annan grund än den som redan finns, och den är Jesus Kristus. 1Kor 3:11

Jesus är alltså vår trosgrund. Den grunden står fast när vi bygger våra liv på den, även om det stormar runt omkring oss.

Vi blir stärkta i vår tro när vi samlas till gudstjänst för att tillsammans be, lovsjunga Herren och lyssna till Guds levande ord. Det är som aposteln skriver:

Så bygger tron på förkunnelsen och förkunnelsen på Kristi ord. Rom 10:17

På samma sätt säger aposteln i Hebreerbrevet:

Tron är grunden för det vi hoppas på; den ger oss visshet om det vi inte kan se.

Det här kapitlet brukar kallas trons kapitel. Hela kapitlet lyfter fram olika människor från gamla testamentet som levde i tro och är föredömen för oss människor i alla tider. Samtidigt som Bibeln inte döljer att dessa män gjorde mycket som vi måste tycka är avskyvärt. Men de hade fått ta emot Guds förlåtelse till 100% för det som blivit fel i deras liv. De hade fått ta emot Guds rättfärdighet.

Genom tron förs människan in i evighetens värld.

För sin tro fick fäderna Guds vittnesbörd. I tro förstår vi att världen har formats genom ett ord från Gud och att det vi ser inte har blivit till ur något synligt.

Att vår tillvaro skapats av Gud kan ingen människa förstå med mindre än att hon tror. Andra tror att tillvaron tillkommit på annat sätt. Men vi som tror på Gud skaparen har fått kunskapen om skapelsen genom Bibelns ord. I bland annat Kolosserbrevet tillskrivs skapelsen Jesus, Guds Son, så här kan vi läsa: *i honom (alltså Jesus) skapades allt i himlen och på jorden, synligt och osynligt, troner och herravälden, härskare och makter; allt är skapat genom honom och till honom. Han finns före allting, och allting hålls samman i honom. Och han är huvudet för kroppen, för kyrkan, han som är begynnelsen, förstfödd från de döda till att överallt vara den främste, ty Gud beslöt att låta all fullhet bo i honom och att genom hans blod på korset stifta fred och försona allt med sig genom honom och till honom, allt på jorden och allt i himlen.*

Här tillskrivs Jesus den som skapat världen, likaväl som den som försonat världen.

1. Det första trosvittnet är Abel, det står:

I tro bar Abel fram ett bättre offer åt Gud än Kain och fick vittnesbördet att han var rättfärdig - Gud vittnade själv om hans offer - och tack vare tron talar han ännu, fast han blev dräpt.

Kain och Abel var de första människobarnen. Nog kan vi förstå att deras föräldrar berättat för dem om Gud som de fått möta i lustgården. De hade berättat hur det gick när de var olydiga mot Gud och lät sig förledas till att synda mot Gud, men också hur de fått gå bekännelsens väg och berättat för Gud precis som det var, men också hur Gud förlåtit dem genom att förkunna om honom som skulle komma ”kvinnans säd som skulle söndertrampa ormens

huvud, men själv bli stungen i hälen” Där i paradiset lät Gud slakta det första offret, Lammet, och Gud iklädde Adam och Eva kläder av skinn.

En annan fick gå i döden för deras skull och de fick bli iklädda de kläder som vittnade om att de var förlättna. Allt detta berättade Adam och Eva för sina barn gång på gång.

Abel ville tro på samma sätt som föräldrarna och offrade av lammen i sin hjord åt Herren. Ett offer som behagade Gud. Själv blev Abel den första martyren. Han är själv ett trosvittne som gick i döden med Gud i sitt hjärta, med tron att Guds Lamm borttagit alla hans synder, fel och brister.

2. Det andra trosvittnet är Henok

I tro togs Henok härifrån så att han inte behövde se döden. Man fann honom inte mer, ty Gud hade tagit honom härifrån. Dessförinnan fick han vittnesbördet att han hade funnit nåd hos Gud. Utan tro kan ingen finna nåd hos honom. Ty den som vill nalkas Gud måste tro att han finns och att han lönar dem som söker honom.

Det är intressant att Henok lyfts fram som ett trosvittne.

Henok är omnämnd tre gånger i Nya testamentet.

I Judas brev v 14 betonas att han är den sjunde generationen efter Adam. ”*Om dessa människor profeterade Henok i den sjunde generationen efter Adam: Se, Herren kommer med sina tusentals heliga*”. Sen finns Henok omnämnd i Lukas släkttregister. Släkttregister brukat man kanske hoppa över när man läser bibeln. Lukas börjar sitt släkttregister med Adam och räknar man där så ser man att Henok är den sjunde generationen efter Adam och att Jesus är den 77:e generationen. Och fortsätter vi att räkna

så är det mellan Jesus och Henok 70 generationer. Tror ni att dessa tal är någon tillfällighet?

Sju är i Bibeln ett heligt tal som står för helheten. Veckans dagar är sju. Dessa tal säger oss att Jesus är den fullkomliga, Han som är den Helige, som förmår att göra människan helig. Henok hade sökt nåd hos Gud. Han behövde Guds förlåtelse Han levde sitt liv i trons gemenskap med Gud och Gud tog honom härifrån direkt till himmelen. Han fick uppleva att tron på Gud höll.

3. Det tredje trosvittnet är Noa

I tro byggde Noa, uppfylld av helig fruktan, en ark för att rädda de sina, sedan han hade fått en uppenbarelse om det som ännu inte kunde ses. Därmed blev han till en dom över världen och fick själv del i den rättfärdighet som kommer av tro.

I 100 år byggde Noa på sin ark mitt på torra land. Nog skakade folk på huvudet när man såg Noas tilltag. Men Noa var lydig Guds befallning. Han var ganska ensam i sin tid att tro på Gud, det var bara han och hans familj som trodde på Gud. Tänk vilken farkost han byggde 150 meter lång, 25 meter bred, 15 meter hög, i tre våningar. Inte fanns det då någon brädgård att köpa virke från, nej han fick fixa det själv, sen skulle han stryka jordbeck både in och utvändigt, så nog förstår vi att det tog tid.

Hamarslagen ekade när han byggde år efter år, ett vittnesbörd till människor om nödvändigheten att vända om, men folk bara skrattade åt honom och livet var präglad av våld. På Guds befallning samlar han djur av alla slag att gå ombord i arken och när alla hade gått ombord inklusive Noa och hans familj så heter det att Gud själv stängde dörren. Hur det gick till att han skulle kunna

lyckas att samla ihop djuren står det inget om i Bibeln,
Men jag tror att det var Gud själv som samlade samman
djuren som bara steg ombord.
Och så började det att regna ohejdat. Syndafloden kom, en
händelse som satt sina spår i Bibelns berättelse om Noa,
men den finns även omnämnd i många andra folkliga
traditioner runt om i vår värld.

Även Petrus lyfter fram trosvittnet Noa, han skriver och
låter denna händelse få vara en förebild till dopet. Så här
skriver han:

*De hade en gång vägrat att lyssna, när Gud tålmodigt
väntade i Noas dagar, medan arken byggdes i vilken
några få, bara åtta människor, räddades genom vattnet.
På motsvarande sätt räddas ni nu av vattnet i dopet, som
inte innebär att kroppen görs ren från smuts utan att man
med gott uppsåt vänder sig till Gud. Och ni räddas genom
att Jesus Kristus har uppstått, han som har stigit upp till
himlen och sitter på Guds högra sida, sedan änglar,
makter och krafter har lagts under honom. 1 Pet 3:20-22*

När Noa gick ut ur arken, så det första han gjorde var att
bygga ett altare och han offrade åt Gud. Vi läser vidare att
Gud beslöt att aldrig mer skall vattnet bli en flod som
utplånar alla varelser. Regnbågen skulle för alla tider vara
tecknet på förbundet mellan Gud och människor.

Alla dessa trosvittnen från gamla testamentet som
Hebreerbrevet omnämner de trodde på Gud och det
räknades dem till rättfärdighet.

Deras salighet grundade sig inte på deras gärningar, vad de
själva hade kunnat åstadkomma av gott och riktigt, utan
grunden var att de trodde på Gud och Guds lamm, Jesus

Kristus. Jesus själv gjorde dem alla rättfärdiga genom att
skänka en full förlåtelse för alla deras fel och brister.
De fick uppleva trons kraft och kanske de sjöng inom sig
Herren är min starkhet och min lovsång
Herren är min starkhet och min lovsång
Han blev mig till frälsning, Han blev mig till frälsning
Herren är min starkhet och min lovsång